

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004
privind cooperarea judiciară internațională în materie penală**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. – Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 10 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin structurile de specialitate, atunci când comisiile rogatorii internaționale sau celelalte forme de asistență judiciară internațională se referă la activitatea de cercetare și urmărire penală;”

2. La articolul 14, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Cererile adresate României și actele anexe trebuie însoțite de o traducere în limba română sau în limba engleză ori franceză, cu excepția situațiilor prevăzute expres de prezenta lege. În cazul în care

documentele menționate sunt traduse într-o altă limbă decât limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 10 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestora.”

3. La articolul 14, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins:

„(5) În cazul traducerilor efectuate la solicitarea Ministerului Justiției, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de prezenta lege și a tratatelor încheiate în domeniul cooperării în materie penală, la care România este parte, sunt aplicabile prevederile Legii nr. 178/1997 pentru autorizarea și plata interpreților și traducătorilor folosiți de Consiliul Superior al Magistraturii, de Ministerul Justiției, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, de birourile notarilor publici, de avocați și de executori judecătorești, cu modificările și completările ulterioare.”

4. La articolul 43, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Arestarea provizorie în vederea extrădării se execută în centrele de reținere și arestare preventivă, care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, cu excepția cazurilor în care persoana se află în executarea unei pedepse într-un penitenciar din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor. Dispozițiile Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.”

5. La articolul 44, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Notița roșie sau difuziunea de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală – Interpol echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării dacă se prevede expres în tratatul aplicabil ori există reciprocitate. Lipsa reciprocității nu împiedică echivalarea notiței roșii sau difuziunii de urmărire internațională cu cererea de arestare provizorie, dacă măsura se

dovedește necesară având în vedere nevoia de a lupta împotriva formelor grave ale criminalității.”

6. La articolul 71, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) În cazul în care, pentru aducerea în țară a persoanei extrădate, este necesară tranzitarea unui stat terț, direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției întocmește cererea de tranzit și asigură traducerea și transmiterea cererii și oricăror documente necesare în sprijinul acesteia.”

7. La articolul 91, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) În cazul în care mandatul european de arestare este emis în faza de urmărire penală, în procedura de cameră preliminară sau în faza de judecată, iar persoana solicitată își exercită dreptul de a avea un avocat în România, aceasta poate beneficia de asistență judiciară gratuită, în cazul în care solicită acest lucru. În acest caz, instanța emitentă ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și informează în mod corespunzător autoritatea de executare.”

8. La articolul 91, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Rolul avocatului din România, desemnat conform prevederilor alin. (3) sau (3¹), este de a oferi asistență avocatului din statul membru de executare, furnizându-i informații și consultanță, pentru a-i permite persoanei solicitate să își formuleze apărările în procedura de executare a mandatului european de arestare.”

9. La articolul 92 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) să fie audiată nemijlocit de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de instanța de judecată, prin videoconferință. Cererea având ca obiect audierea prin videoconferință a persoanei solicitate se întocmește potrivit art. 229 și art. 235, sau după caz, art. 345, de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de către instanța competentă și se transmite odată cu mandatul european de arestare sau după această dată; sau”

10. La articolul 102 alineatul (5), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului și, dacă este cazul, dispune punerea în libertate a persoanei reținute. În scopul asigurării bunei desfășurări a procedurii de executare a mandatului european de arestare sau al împiedicării sustragerii persoanei solicitate de la procedura de executare a mandatului european de arestare, instanța dispune, prin încheiere motivată, aplicarea, pe o durată de cel mult 30 de zile, a uneia din măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b), c) sau d) din Codul de procedură penală.”

11. La articolul 106, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Procurorul, sau după caz, instanța de executare aduce la cunoștința persoanei reținute sau arestate că are dreptul de a-și desemna un avocat în statul membru emitent al mandatului european de arestare și de a comunica cu acesta, în mod direct, sau prin intermediul avocatului ales sau desemnat din oficiu în România, în condițiile prevăzute de legea română și cu asigurarea confidențialității. În cazul în care mandatul european de arestare este emis în vederea urmăririi penale sau judecării, persoana solicitată este informată că are dreptul de a solicita să beneficieze de asistență judiciară gratuită.”

12. La articolul 164, după litera i) se introduce o nouă literă, lit. i¹⁾, cu următorul cuprins:

„i¹⁾ să refuze inițierea procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, atunci când, la data primirii acesteia, nu au fost dovedite legăturile persoanei condamnate cu statul român, în baza unor elemente cum ar fi: reședința obișnuită, relațiile sociale, familiale, profesionale sau culturale. În acest sens, Ministerul Justiției are dreptul de a solicita oricăror autorități competente informații în vederea verificării legăturilor persoanei condamnate cu România.”

13. La articolul 171, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dispozițiile art. 165 alin. (4) și (5) se aplică în mod corespunzător.”

14. La articolul 176, literele b) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) să acorde asistență autorității emitente române în identificarea autorității competente să primească certificatul prevăzut în anexa nr. 5;

c) să sprijine autoritățile judiciare române emitente în transmiterea certificatului și a oricăror alte informații și clarificări suplimentare, în cazul în care contactul direct nu este posibil.”

15. La articolul 176, literele d) – i) se abrogă.

16. La articolul 177, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Instanța de executare se consultă cu autoritățile competente ale statului de executare ori de câte ori este necesar. Consultarea poate fi realizată indiferent dacă inițierea procedurii de transmitere a hotărârii judecătorești și a certificatului a fost solicitată de persoana condamnată sau de statul de executare.

.....

(3) În cazul în care în urma consultării realizate și a avizului transmis de autoritatea competentă a statului de executare se constată că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea în societate a persoanei, instanța de executare poate retrage certificatul prevăzut în anexa nr.5 și va comunica persoanei condamnate decizia luată.”

17. La articolul 178 alineatul (4), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) maximul pedepsei prevăzut de legea statului de executare este inferior maximului prevăzut de legea penală română.”

18. La articolul 179, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Încheierea definitivă a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată sau hotărârea judecătorești, rezultatul verificărilor prevăzute la alin. (1) – (3) precum și orice alte informații suplimentare se transmit instanței de executare.”

19. După articolul 179, se introduc două noi articole, art. 179¹ și 179², cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 179¹

Procedura la instanța de executare

(1) După primirea documentelor prevăzute la art. 179 alin. (5), instanța de executare completează certificatul prevăzut în anexa nr. 5 și îl transmite, împreună cu hotărârea judecătorească, autorității competente a statului de executare.

(2) Instanța de executare solicită unui traducător autorizat traducerea certificatului și, dacă este cazul, a hotărârii judecătorești române, precum și a oricăror informații suplimentare solicitate de către statul de executare.

ARTICOLUL 179²

Atribuțiile instanței de executare

În afara atribuțiilor prevăzute la art. 179¹, instanța de executare are următoarele atribuții:

a) să solicite statului de executare, anterior sau cel mai târziu la data transmiterii certificatului prevăzut în anexa nr. 5, dispozițiile legale privind liberarea anticipată sau condiționată, precum și informații privind aplicarea lor în cazul pedepsei la care a fost condamnată persoana în cauză;

b) să notifice persoanei condamnate decizia cu privire la transmiterea hotărârii judecătorești și certificatului prevăzut în anexa nr. 5;

c) să comunice persoanei condamnate decizia statului de executare privind executarea pedepsei;

d) să dispună retragerea certificatului transmis statului de executare;

e) să informeze statul de executare cu privire la amnistia sau grațierea acordată după transferarea persoanei condamnate;

f) să comunice statului de executare informațiile suplimentare solicitate.”

20. La articolul 180, alineatul (1), partea introductivă a alineatului (2) și alineatul (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În cazul în care statul de executare informează autoritățile române că urmează să recunoască sau a recunoscut parțial hotărârea

judecătorească pronunțată în România sau că va adapta sau a adaptat pedeapsa, aceste informații se transmit de îndată instanței de executare.

(2) Instanța de executare se pronunță prin încheiere motivată, în termen de 3 zile de la primirea sesizării prevăzute la alin. (1), în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate, putând dispune una dintre următoarele soluții:

.....

(3) Încheierea prevăzută la alin. (2) se comunică persoanei condamnate în termen de 48 de ore de la pronunțare. Împotriva încheierii persoana condamnată poate introduce contestație în termen de 24 de ore de la comunicarea încheierii. Contestația se depune la instanța de executare și se înaintează, împreună cu dosarul, instanței ierarhic superioare, în termen de 3 zile de la depunere. Contestația se judecă în termen de 10 zile de la sesizarea instanței ierarhic superioare, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie. Hotărârea judecătorească este definitivă și se comunică de îndată statului de executare.”

21. La articolul 181, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Instanța de executare comunică decizia statului de executare sau, după caz, încheierea prevăzută la art. 180 alin. (2) sau hotărârea definitivă prevăzută la art. 180 alin. (3) Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, Administrației Naționale a Penitenciarelor, judecătorului delegat pentru executarea pedepselor desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată și persoanei condamnate. O copie va fi transmisă Ministerului Justiției, spre informare.”

22. La articolul 183 alineatul (2), literele d) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) din oficiu, la cererea persoanei condamnate sau a parchetului competent, întocmește certificatul prevăzut în anexa nr. 5 și îl transmite, însoțit de hotărârea judecătorească și de traduceri certificate, statului de executare.”

e) dacă apreciază necesar, se consultă cu autoritatea competentă din statul de executare, inclusiv cu privire la posibila eliberare de către statul de executare înainte de termen sau condiționată și cu privire la procedura pe care statul de executare o va urma.”

23. La articolul 183, alineatele (3) – (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) În caz de urgență, anterior transmiterii hotărârii judecătorești și certificatului, instanța de executare poate cere luarea de măsuri preventive împotriva persoanei condamnate, transmițând în acest sens înscrisurile și informațiile necesare. Dispozițiile art. 173 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. Cererea se transmite pe cale directă.

(4) Instanța de executare informează din oficiu autoritatea străină cu privire la orice măsură sau decizie în urma căreia hotărârea judecătorească de condamnare încetează să mai aibă caracter executoriu, inclusiv ca urmare a acordării amnistiei sau grațierii.

(5) În cazul în care este informată de către statul de executare cu privire la posibilitatea recunoașterii parțiale a hotărârii judecătorești de condamnare ori a adaptării pedepsei, instanța de executare va aprecia dacă este de acord cu executarea parțială sau cu adaptarea pedepsei ori dacă certificatul este retras. Instanța de executare se pronunță prin încheiere motivată, în termen de 3 zile de la primirea informării transmise de către statul de executare, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului nu este obligatorie. Încheierea este definitivă și se comunică de îndată statului de executare.”

24. La articolul 250, după alineatul (10) se introduc 8 noi alineate, alin. (11) – (18), cu următorul cuprins:

„(11) În vederea transferării temporare a unei persoane pe teritoriul statului român solicitant, în scopurile prevăzute la alin. (1), în cazul în care cererea este emisă în faza de judecată, instanța română emitentă va dispune emiterea unui mandat de arestare în vederea transferării temporare. Emiterea mandatului se dispune prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Încheierea este definitivă.

(12) În cazul în care cererea este emisă în faza de urmărire penală, procurorul va solicita judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță emiterea unui mandat de arestare în vederea transferării temporare. Emiterea mandatului se dispune prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Încheierea este definitivă.

(13) Mandatul de arestare prevăzut la alin. (11) și (12) se emite pentru o perioadă de 30 zile, durata arestării putând fi prelungită în cazul în care prezența persoanei transferate este în continuare necesară.

Fiecare prelungire nu poate depăși 30 de zile, iar durata maximă a măsurii arestării pe teritoriul României nu poate depăși 180 de zile. Persoana transferată va fi încarcerată, în baza mandatului de arestare în vederea transferării temporare, într-o unitate din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(14) Mandatul de arestare în vederea transferării temporare se comunică de îndată Centrului de Cooperare Polițienească Internațională și Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(15) În cazul cererilor de tranzit formulate de către autoritățile unui stat străin, cererea va fi soluționată de către Ministerul Justiției. Cererea va fi formulată sau însoțită de traduceri într-una din limbile română, engleză sau franceză, va fi însoțită de o copie a cererii de transferare temporară, a acordului între statul solicitat și statul solicitant și va cuprinde informații privind condițiile în care are loc transferarea temporară.

(16) Dispozițiile art. 59 alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător.

(17) Prin excepție de la prevederile alin. (13), dacă apreciază necesar, instanța sau procurorul poate dispune ca persoana transferată să fie încarcerată în baza mandatului de arestare în vederea transferării temporare, într-un centru de reținere și arestare preventivă din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, cu indicarea perioadei și motivelor de transfer. La expirarea perioadei, deținutul este depus în penitenciarul de unde a fost transferat.

(18) Persoanelor încarcerate în baza mandatului de arestare în vederea transferării temporare li se aplică prevederile Legii nr. 254/2013, cu modificările și completările ulterioare.”

25. La articolul 276, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin. (7), cu următorul cuprins:

„(7) De la data aplicării Regulamentului (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinilor de indisponibilizare și de confiscare, dispozițiile prezentei secțiuni se aplică doar în relația cu Irlanda și Regatul Danemarcei.”

26. La articolul 279, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În cazul în care este emis într-o cauză în care se efectuează urmărirea penală pentru infracțiuni care, potrivit legii

române, sunt de competența Direcției pentru Investigarea Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție, ordinul de indisponibilizare se execută de către acestea”.

27. La articolul 291, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În cazul hotărârilor date în alte state membre, autoritatea competentă pentru primirea certificatului și a hotărârii este judecătoria în a cărei circumscripție își are domiciliul ori sediul social persoana față de care s-a aplicat sancțiunea.”

28. La articolul 307, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alin. (10), cu următorul cuprins:

„(10) De la data aplicării Regulamentului (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare, dispozițiile prezentei secțiuni se aplică doar în relația cu Irlanda și Regatul Danemarcei.”

29. După articolul 327 se introduce o nouă secțiune, Secțiunea 5¹, cuprinzând articolele 327¹ – 327⁴, cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA 5¹

Măsuri necesare punerii în aplicare la nivel național, a prevederilor art. 2 alin. (8) și (9), art. 6 alin. (3), art. 14 alin. (3), art. 17 alin. (3) și ale art. 24 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare

ARTICOLUL 327¹

Autorități emitente și de executare

(1) Ordinul de indisponibilizare se emite de către procuror, în faza de urmărire penală, și de instanța de judecată, în cursul judecății.

(2) Ordinul de confiscare se emite de către instanța de judecată.

(3) Ordinele de indisponibilizare se execută de către parchetul de pe lângă tribunal, în faza de urmărire penală, și de tribunal în cursul judecății.

(4) În cazul în care este emis într-o cauză în care se efectuează urmărirea penală pentru infracțiuni care, potrivit legii române, sunt de competența Direcției pentru Investigarea Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție, ordinul de indisponibilizare se execută de către acestea.

(5) Ordinele de confiscare se execută de către tribunal.

(6) Competența teritorială a autorității de executare se determină în funcție de locul în care se află bunul pentru care a fost emis ordinul de indisponibilizare sau de confiscare ori în funcție de domiciliul sau sediul persoanei fizice ori juridice despre care se crede că realizează venituri în România.

(7) Dispozițiile art. 279 alin. (3) și (4), respectiv art. 309 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 327²

Regimul lingvistic

Ordinele de indisponibilizare și de confiscare transmise autorităților române trebuie să fie însoțite de o traducere în limba română, engleză sau franceză. În cazuri urgente, ordinele vor fi însoțite de traducerea în limba română.

ARTICOLUL 327³

Documente anexate

Atunci când România este stat de executare, certificatul de confiscare va fi însoțit de ordinul de confiscare original sau o copie certificată a acestuia împreună cu certificatul de confiscare.

ARTICOLUL 327⁴

Autoritățile centrale

(1) Când România este stat de executare, Ministerul Justiției este autoritatea centrală pentru ordinele de confiscare și ordinele de indisponibilizare emise în faza de judecată. Pentru ordinele de indisponibilizare emise în faza de urmărire penală, autoritatea centrală este Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin structurile de specialitate.

(2) Autoritățile centrale au rolul de a asista autoritățile judiciare române emitente și de a transmite și primi ordinele de indisponibilizare și de confiscare în cazul în care contactul direct nu este posibil.”

30. La articolul 343, după alineatul (6) se introduc 3 noi alineate, alin. (7) – (9), cu următorul cuprins:

„(7) Dispozițiile art. 250 alin. (11) – (14) se aplică în mod corespunzător.

(8) În cazul cererilor de tranzit formulate de către autoritățile unui alt stat membru al Uniunii Europene, cererea va fi soluționată de către Ministerul Justiției. Cererea va fi însoțită de o copie a ordinului european de anchetă și a acordului între statul emitent și statul de executare. Dispozițiile art. 333 alin. (7) și (8) se aplică în mod corespunzător.

(9) Motivele de refuz prevăzute la art. 335 se aplică în mod corespunzător.”

31. La mențiunea de transpunere, după punctul 11 se introduce un nou punct, pct. 12, cu următorul cuprins:

„12. Dispozițiile articolului 5 din Directiva (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare.”

Art. II. – Punctul 29 al art. I intră în vigoare la data aplicării Regulamentului (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare.

Art. III. – Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE
SENATULUI

LAURENȚIU-DAN LEOREANU

ANCA DANA DRAGU

București, 26 martie 2021.
Nr. 51.